

905

פרוטוקול מס. 133/א'

מישיבת ועדת הכמפיה שהתקיימה ביום ב', ט"ו באב תשט"ז
23 ביולי 1956, בשעה 11.

ש.ה.

הנוכחים

י. גורי - היו"ר	חברי הוועדה:
י. אפרתי	
א. הרצפלד	
י. בדר	
א. בהיר	
מ. חזני	
נ. לוי	
ז. מוזיב	
י. ספיר	
י. פורזר	
ז. צור	
מ. קלמר	
ח. רובין	

מוזמנים: מר יבין - מנהל לשות הפיתוח (נוכח בטעיף א' בט"ה)

מר הופיין - מנהל הבנק הלאומי (" ג' ")
מר שרף - הממונה על הכנסות המדינה
ד"ר ברוש - נציב מט הכנסה

מר שכטר - מטעם משרד המשפטים
מר טפיבק - מטעם משרד האוצר

סדר היום

- א. החלטה בדבר הסכרת נכסי המדינה לפי חוק נכסי המדינה תשי"א - 1951;
- ב. ערבות ^{אג"ת הארץ} ~~מדינת ישראל~~ ללוואות בנקאיות לפרדסנות ופלחה;
- ג. שאלת הכללת הנקיה בפרדסות רשימות הנשומים.

א. החלטה בדבר החכרות נכסי המדינה לפי חוק נכסי המדינה תשי"א 1951

היו"ר י. גורי:

יושב ראש הכנסת פנה לוועדת הכספיים בנוקשה כי היא חביא לכנסת את ההצעה לקבל החלטה המאשרת הסכרת שני השטחים המפורטים לפיק"א. בחוק לא נקבע מיהו הגוף שאריך להציע לכנסת קבלת החלטה זו עם כל הכרוך בזה; טמכותה של ועדת הכספיים נשבעה בחוק רק לגבי אישור חכירות לחקופה שבין שלש לעשר שנים. על כל פניה איני רואה סיבה מיוחדת לטרב לבקשחו זו של יושב-ראש הכנסת.

י. בדר:

לא ברור לי מדוע מציעים תקופת חכירה של 99 שנה לגבי השטח הקטן יותר ש יד עתליה, ותקופה של 100 שנה לגבי השטח הגדול יותר שבקיטריה.

מר יבין:

הסיבה היא שהחווה מתקופת המנדט קבע תקופה של 100 שנה לגבי השטח השני, אך לא חתמה ודאי התנגדות לשנוח זאת גם כן ל-99 שנה.

י. אפרתי:

מהו גובה דמי החכירה?

מר יבין:

ממשלת המנדט קבעה סכום של 15 לירות לדונם לכל מאח השניים.

השטח הוחכר לפיק"א ב-1921, כפי שמוסבר בדברי ההסבר המצורפים. לאחר המטא ומחן שנערך עם חברת פיק"א, נקבעו בחוזה חכירה זה תנאים נוחים יותר למשלה: נקבעה תקופת פחוח חובה (25 שנה). כן נקבע כי שער דמי החכירה ישחנה בהתאם לשנוי תנאי הפיתוח של המקום. תנאים חדשים אלה יחולו גם על אותו שטח של 9000 דונם בקשר אליו היה קיים חוזה מימי המנדט.

ז. חווייב:

אני חושב כי הממשלה היחה צריכה להביא לידיעתנו מהי מטרתה בהחכרת שטח זה לפיק"א ומהן תכניות הייתוח הקיימות לגבי שטח זה.

א. בהיר:

אני מבקש לדחות את הדיון והטיבות בענין זה, היות וברצוני לעיין בחוזה, לשאול על טמך זה שאלות ולבקש חומר נוסף.

י. חפיר:

אם דוחים את הדיון, אני מבקש חומר על מצב נכסי המדינה, אלו החכרות נשו ולאנו גופיים.

י. בדר:

אינני חושב כי יש הצדקה לדחיית הדיון הזה. מאחר שמתקבלת הצעה זו, אני חובע דיון נוסף בוועדה על דוח מבקר המדינה בקשר לדירות השרד, מאחר שלא קבלנו מן האוצר את ההסברים הנוספים שבקשתי כבר ב-1 ביוני על ההוצאות של החזקת דירות השרד. אני רואה לשאול את היושב-ראש אם הוא כבר הזמין את מבקר המדינה לברור זה, והנני חובע באופן פורמאלי לתח לענין זה עדיפות בשרד הדיונים של הוועדה.

היו"ר י. גורי:

לא הזמנתי את מבקר המדינה ואיני יכול לקבוע מתי תקיימ דיון זה, כל עוד לא נקבע טופיית מתי תסיים הכנסת את המושב הזה. אני מוכן לקיים ישיבות נוספות של ועדת הכספיים בשבוע הראשון של הפגרא, כדי לדון באותם עניינים שלא היה גידינו לקיימם, ובכלל זה ענין דירות השרד.

א. בהיר:

יש לנו ענין למדר בעיה זו לגופה ולא כהפגנה פוליטית, שכבר היחה במליאת הכנסת. אני מציע על כן לכלול בשרד היות את ענין משכורת השרים שהוסמכנו לדון בו לפי החלטת הכנסת, ובתחום זה נסדיר גם את בעיית דירות השרד.

היו"ר י. גורי: יש להבחין בין הצד הפוליטי והצד הלגליסטי. זכותו של כל חבר הוועד לדרוש דיון נוסף על דוח מטוייט של מבקר המדינה ולתבוע את הזמנתו. כמוכן יש קשר בין דירות שרד ובין משכורת השרים, ואם הוועד תרצה לשלב זאת, תוכל לעשות את הדגרי.

שנית, עובדה היא כי קבלנו הטבריות רק על חלק מן האינפורמציה שקב שבטנו מן האוצר.

אני מוכן לכלול את הדיון על דוח מבקר המדינה בענין דירות שרד בין הסעיפים הדחופים שיש לדון בהם בטבוע זה, אך אם מפאת סדר יומה של הכנסת לא נוכל להספיק, נקיים את הדיון הזה גם כן בטבוע הבא.

ז. טודייב: אני מצטרף למחאתו של ד"ר בדר על דחיית הדיון בענין פיק"א אף על פי שהוא עמד על סדר היום.

ב. ערבות ממסלתי לולדות בנקאיות לפרדסנות ולוחה

ז. צור: נוסף להצעה לתת ערבות להלוואות לפרדסנות, יש גם בקשה לאשר ערבות להלוואה הניתנת מדי שנה לענף הפלחה. אין אלו הלוואות חדשות, כי אלו הלוואות אותן מחדשים מדי שנה. הכסף דרוש באופן דחוף מאד לזריעה בפלחה ולאספקת חומרי אריזה לפרדסנים, והצלחנו במשא ומתן שלנו עם הבנק הלאומי להשיג את הקצמת החשלוות.

י. ספיר: אין תנאי הערבות שווים לגבי שתי ההלוואות. ההלוואה לפלחה אינה מוגבלת בזמן, לפי הכחוג. שנית, יש הפרש בגובה הרבית. שלישית, קיים שני במהותה של הערבות: לגבי הפלחה ניתנת ערבות מטחרית למעשה בשיעור 50%, מה שאין כן לגבי הפרדסנות. בשעה שלגבי המועצה הלשיוק פרי הדו הערבות היא קולקטיבית והמועצה המשלמת מתמורתו של משלוח הפרי המשווק ראשון, לגבי הפלחה אין זה כך. לכן עלינו לקבל לעיון את החוזים שנערכו עם הלווים ולבדוק את כל מבנה ההלוואות.

י. בדר: אני מבקש לקבל בכתב את כל החומר הנוגע לערבויות אלו, כולל העסקי החוזים שייחתמו בין הממשלה לבין מקבלי הלוואות. אני מציע לדחות את הדיון עז לקבלת החומר, כי ברצוני גם להחיע עם היעתי בקשר לעניינים שהובאו זה עתה.

מ. חוני: האם היה מקרה שהממשלה הפסידה בגלל מתן ערבות להלוואות אלו בשנים קודמות?

ז. צור: היא לא הפסידה אף פעם.

י. אפרתי: בדרך כלל הויכוח היה אם יש בכלל צורך לתת הלוואה כזאת לפרדסנות, ואין להסתפק בפעולתה של המועצה לשווט פרי הדר. לגבי הפלחה לא הייתה אף פעם טענה. יתכן כי במשך שבע השנים הללו הפסידה הממשלה כמה עשרות אלפי לירות, אך בדרך כלל אין הפסדים. יתכן שעמדתם של הבנקים הייתה צריכה להיות שנה, אולם מדי שנה איננו מצליחים להתגבר על כך ונאלצים לבקש את הלוואות בערבות כפי שהיא מוצעת כאן. אינני רואה כאן סיכון, ואני מציע לא לשנות את הנוהג של השנים הקודמות.

י. בדר: מאחר שהכספים מוחזרים מדי שנה, אין לומר שזו איננה הלוואה חדשה. לכן עלנו לקבל אינפורמציה אם הלוואה זו תאומת את הגבלת הליקויים של הבנקים, ומה עלולה להיות השפעתן של הלוואות אלו על מצב האינפלציה. מלבד זאת, במשך בריא צריכות היו ההלוואות לפחות להצטמצם מדי שנה. אני חושב כי היה זה טעם יסודי לתת את הלוואה לשיעור של 50% בלבד.

נוסף על כך ברצוני לזכור מהי מידת האחריות הכללית של המדינה בצורך ערבויות להלוואות שטרם נפרדו.

לפי בקשת חברי הוועדה אנו מפתיעים את הדיון עד לקבלת החומר המנוקט.

היו"ר י. גורי:

ג. על לוח הכללת הבנקים בפרטומי ושלמות הנשומים

היו"ר י. גורי:

בקשר לפרטומי ספר הנשומים החשודים בעיה נקשר להכללתם של הבנקים, ושר האוצר קבל בעניין זה את דעת הבנק הלאומי ויש להימנע מכך. היות ובשעת הדיון בועדת הכספים הת וררו טענות בעניין זה, בקשנו את מר הופייץ לקיים איתנו שחה משותפת על נושא זה. עלי להוסיף כי פניתי גם לנגיד בנק ישראל ובקשתי בשם הוועדה חוות דעתו, אך מחשבותו מטחבר כי הדבר יידחה עוד מאחר שיש ברצונו להתייעץ לפני כן עם מועצת הבנק.

מר הופייץ:

אין לי הרבה להוסיף על הדברים שכתב ד"ר ברט בתזכירו. והייתי מצדיף כי חברי הוועדה שאאל נחשוררו טענות בעניין זה, יביעו דעתם.

י. הפיר:

בתזכירו של "ר ברט מופיע מונח "רזרבה סמויה" שפרושו אינו ברור.

מר הופייץ:

במאה השנים האחרונות הפך מושג "רזרבה גלויה" בבנקאות המודרנית לדבר-מה מאובן עד כדי כך, עד שהוא דומה להון עצמו, אם כי מטרתו רי לטעות הטדית אם יהיו כאלה. אם כיום נוגע בנק ברזרבה זו, כאילו נגע בהון עצמו. משום כך מחוייבים הבנקים לצבור רזרבה נוספת שבה יוכלו להשתמש, מללי להיות חייבים להודיע על כך, משום כך צריכה רזרבה זו להיות סמויה וסודית. הטכום מופיע במאזן אך איננו מפורש. הוא כלול בתוך הסכומים הגדולים מאד שלהדפוזיטים. זהו נכס חשוב מאד למדינה כאשר הוא מגן על אמון האבורלובנקים. בנקים יכולים להפסיד כסף, באשמחתם הם או באשמחתם של קוניונטסורה. הבנקים בארץ חייבים להחזיק ניירות ערך של הממשלה בטרופורציה לאקטונה, ואם המדינה תימצא במצב כלכלי קשה, תחול מיד ירידה נכרת בערכה של הטקעה זו אשר הבנקים מחזיקים בה. הבנק צריך להיות במצב בו יוכל להודיע כי אף על פי שנגרמו לו הפסדים ואפילו רציניים, אין זה פוגע בכומר עמידתו ואין כל מקום לצי-שקט באבור. אותו מצב יכול להיווצר כתוצאה מפגיעה על ידי פשיטת רגל מחויימת.

י. הפיר:

האם רזרבה זו אינה כלולה בסכומים שעליהם חייבים הבנקים תשלום מט הכנסה?

מר הופייץ:

הרזרבה הסמויה נוארה על ידי הפרשת חלק מן הרווחים נטו, לאחר ניכוח מט הכנסה.

אני מבין כי פרטום ספר הנשומים מטרתו היא לאפשר לצבור לדון יל גובה המסים שמשלמים חושבים אחרים בארץ. זהו פיקוח הצבור הז על אותם אנשים והן על יעילות מנגנון מס ההכנסה. לגבי הבנקים אין צורך בפיקוח כזה. ראשית כל אין בכך משום: אין איש בצבור הישראלי שיוכל לטעון כי הטבות עליואנו מצהירים איננו הטבות המתאים, כי אין כל נתונים לכך בידי מישהו בארץ. בדרך כלל כל מפעל, במידה והוא גדול יותר חייב הוא לנהל את עסקיו הכספיים בצורה מסודרת יותר וזמילא הוגנת יותר, כי כל רמאות מן ההכרח שתביא אותו להסתבכות. הבנקים נתונים לפיקוחם של רואי חשבונות מומכים, ובו י על כך שולח משרד מס ההכנסה מדי פעם ווליות שלמות של אנשי מנגנונו לבדוק את האדמיניסטרציה של חשבונות הבנקים. הם עושים זאת תוך עבודה בנכס עמו במשך שבועות אחדים. לכן אני חושב כי גם מבחינה זאת אין כל תועלת בפרטום.

י. בדר:

איני מדבר ב יוחד על הבנק הלאומי שבעלי המניות שלו אינם פרטים, אך מה ההבדל בין אותו בנק שחוייב ל ידי בית המשפט בקנס על שמאה אלף לירות ובין חברת מניות אשר מנהלה מספר לאחפה הכללית כי לא היו רווחים במידה שהיו ואילו את ההפרש מעביר להשקעות ורושמן כהוצאות. מכיון שלא נוח לדרוש יוצא מן הכלל דוקא עבור הבנק הלאומי, דורשים זאת א עבור כל כבנקים, גם אם אלו חברות מניות במובן הרגיל, ושם יש לרזרבה הסמויהאופי מוזר מאד. איני מבין מדוע דרושה לבנק רזרבה סודית. אין היא יכולה להעלים הפסדים, כי יודעים עליהם בין כך וכך. יתכן שיש נמושים מסיזניים נוספים, אך איני מבין מדוע שוני זה מוצדק רק לגבי הבנקים.

בעלי המניות רשאים לדעת כמה מס הכנסה וולם, ואז אפשר לדעת באופן אוטומטי מה היתה ההכנסה בשלמותה. איני רואה מה הצידוק למתן פריבילגיה זו לבנקים, ועוד פחות מבין אניזאת לגבי אגודות אטראי. אני מתנגד בכלל להוצאת ספר הנשומים, אם את מוציאים אותו בכל זאת, הייתי יכול להגין אילו הוציאו מן הכלל אנשים שברור לכל פי אין להם הכנסות חייבות במס, כגון אנשי המעברות. לא יותר מזה. דינו של בנק כדינו של כל אדם בישראל.

מר הופיין:

לא דברתי על חברות אלא כדי להדגיש את השוני בין לבין הבנקים. לא דברתי גם בטם אגודות שחופיות. אני חולק על הדעה שבעלי המניות רשאים לתבוע לדעת את הטבות ששולם למס ההכנסה. הם רשאים ומצוינים לדעת את סיכום עסקיו ש הבנק; טבות מס ההכנסה הוא אחד הפרטים שאין להם ענין בו. אין אני דורש כל פריבילגיה לבנק הלאומי ואיני מדבר על טובתם של הבנקים בכלל; אני מדבר על מה שטוב למדינה. האמון בבנקים הוא נכס של המדינה ולא של הבנקים בלבד. הדאגה לשמירה על אמון זה מפני זעזועים היא דאגה לטובת הכלל. הבנקים מעורבים בכך ואין זה מענין כלל אם טובת המדינה במקרה זה היא גם טובת הבנק עצמו. אם לא אצליח לשכנע אתכם לא ידאיג אותי כלל שלא השגתי פריבילגיה לבנק הלאומי; אם ועדת הכספים אינה מבינה מה דורשת טובת המדינה - זו פריבילגיה שלה.

נאמר כי אי אפשר להסתיר הפסדים על ידי הרזרבה הסמויה. הטברתי כי לא זוהי מטרתה. ההסדינו גלויים וידועים, אך רזרבה זו מאפשרת לעמוד בהם מבלי לפגוע במצב הבנק בצורה חמורה.

אין זה נכון לומר כי המנהלים יאמרו לבעלי המניות דברים שאינם אמת. המטרת היא שהבנק מפריש לרזרבה הסמויה לפי שהוא מפרסם את המאזן והדוח. בתוך החשבון של רוח והפסד הוא מחוייב לומר במפורש מהו הרווח נטו, אחרי הפרשה לרזרבה ולרזרבה זו, מבלי לציין את הטבות. בעלי המניות מטכמים לכך מזה מאה שנה, ואף בעלי המניות בבנק הלאומי קיבלו זאת במשך חמשים שנות קיומו של בנק זה וכן בטאר הבנקים.

ז. צור:

פרטום הכנסות הבנק בשנה אחת אינה מגלה את הרזרבה הסמויה בהקפה המלא, כי אם רק של שנה זו. יתכן כי אותם נמוקים של הבנקים נובעים גם לשטחים כלכליים אחרים בהם יכול הפרטום לערער אמון או להיות גורם בהתחרות החפשית. יש בנקים שרווחיהם גדולים מן המחבל על הדעת וגם כאן מקום לבקורת צבורית. אין מר הופיין יכול לקבל על עצמו אחריות להגיינותם של כל הבנקים. גם נציב מס ההכנסה אינו יכול לטעון כי הוא יודע ידועה מלאהמהן הכנסות כל הבנקים יתכן שגילוי

א. הרצפלד:

אם כי גם עד היום הייתי בדעה כי אין מקום לגלות את הרווחים של הבנקים, לא ברור לי איזה נזק יביא הפרטות למצבו של הבנק.

י. פורדר:

רזרבות סמויות יש לא רק לבנקים אלא לכל חברה מסודרת. חברה מבוטחת אינה יכולה להסתפק ברזרבה הרגילה. שנית, עלי להיר כי אין קשר בין הרזרבה הסמויה ובין מט ההכנסה. המאזן למטרות מטיה והמאזן המסחרי הם שני דברים נפרדים.

השאלה העומדת לפנינו ינן זכויותיו של בעל מניות, אלא כך ורק פרטות ספר הנשומים. השאלה היסודית היא שהחוק הקיים במדינה מחייב כל אחד ואחד באופן שווה. אנו עומדים בפני השאלה אם יש לנו זכות לגיטימית להוציא מתחום חובת החוק קטגוריה אחת, ולו גם מכוונת ביותר.

היו"ר י. גורי:

אם טובת המדינה דורשת זאת....

י. פורדר:

בשבילי השאלה המכרעת היא אם פרטות הודעה כי בנק מסוים משלם סכום מסוים למדינה מט הכנסה, יכול לפגוע בתודיות הנושאים. אם זה פוגע, אזביע בעד הוצאת הבנקים מטלל זה. השאלה היא אם אינטרס המדינה בתודיות הבנקים הוא כל כך גדול שיש צורך לעשות לטו זה יוצא מן הכלל בחוק.

ז. שרף:

בספר הנשומים מופיעה ההכנסה ולא סכום המט ששולט.

י. פורדר:

אם כך הרי אפשר למצוא בדיוק מהו המבנה הפנימי של חשבונות הבנק. היות ואנו לא מעוניינים בכך ויכולים אנו גם לחת קודים מסויים למסקנות עליהן הגיעו באנגליה, נוטה אני לומר כי ביני שיקול יותר הבטחון והאמון הכללי בבנקים מאשר הטכנה הקטנה כי איזה שהוא בנק לא ישלח את מלוא המט.

מר הופייך:

ענין היסודיות של הבנקים הינו למדינה ולא לבנקים עצמם.

צדק חבר הכנסת צור כיפרטות ההכנסות של שנה אחת עדיין לא יגלה את הטף הרזרבה הסמויה כולה, אולם החלטותיה של ועדת הכספים הן החלטות קבע ולא נקבע בשום מקום כי חקן רק לשנה אחת.

בקשר לזיכוח זה הורגש כי הן בצבור והן בוועדה הכספיים אין סמפטיה לכל הבנקים. אני שותף לדעה זו, כי רוב הבנקים לא התנהגו בצורה שאפשר להתגאות בה. אני עצמי איני רוחש סימפטיה לחלק גדול של אנשיי אלה. אולם אין אנו מדברים על האינטרסים של אלה אלא על אינטרס הצבור והוא נוגע לכל הבנקים.

א. בהיר:

אנני יודע כמה פעמים נפרטם ספר נשומים, אך אם עושים זאת השנה, אני חושב כי מבחינה צבורית חשוב כי נפרטם גם את הכנסותיהם של הבנקים במשך שנה אחת. הויכוח בצבור קיים, ואני חושב כי הפרטות יהיה לטובת הבנקים, המדינה והצבור כאחד. אין זאת אומרת כי אהיה בדעה זו גם במניי הבאות, אך זוהי דעתי לגבי ספר הנשומים העומד לצאת עתה.

מ. קלמר:

אף על פי שבישיבה האחרונה נטיתי לקבל זאת, החעורר אצלי טפק מדוע אי הפרטות הוא לטובת המדינה. שמענו נמוכים שונים, אך נימוק זה לא הוטבר.

ה. רובין:

לדעתי הן ועדת הכספים והן הממטה יטיבו לעשות אם לא יקבלו על עצמם אחריות ליוצאה השלילית שתהיה לאי-פרטות הכנסות הבנקים בקרב הצבור.

י. פורדר:

אני רוצה לקול עוד בענין ומבקש לכן לא להאביע.

ה. רובין:

אני מציע להעביר את הענין להחט הכנסת.

ש.ה.

מר הופייך: אני מצייין באערטטמה מחברי הווי דה קושריי אט עמדתם בעניין זה באוירה שבאבור. אני מרשה לעצמי להטיל חפק און/היחסי הנכון והרצוי לשאלה כזאת.

חבר הכנסת קלמר לא הבין מהו הנימוק החשוב ביותר, כי הוא לא הבין את דברי. היה לי הרגשה כי הוא חושב שיטנט נמוקיה נוספיים שבכוונתו איך מזכירים אותם. הנימוק היחיד הוא שבשעה רצינית לכלכלת המדינה, האמון בבנקים הוא אחד הנכסיה החשובים ביותר. האמון צריך להיות מנוח על כך שכל ההפסדים שייגרמו לבנקים אותה שעה, לא יהיו אותה.

היו"ר י. גוריי: לא נצביע היום, משום שאם פנינו לחוות דעתו של נגיד הבנק, עלינו גם להמתין לקבלתה. אין לדחייח ההכרעה בעניין זה גם כל משמעות טכנית לגבי האפשרות של הוצאת ספר הנשומים.

אחייך רק כי אני שותף לדעתו של מר הופייך שעלינו להכריע בשאלה זו לאור האוירה הצבורית השוררת ברגע מסויים. אילו זה היה הנימוק היחיד לפרט, לא הייתי מקבל אותו בשום פנים ואופן.

שנית, יש טעם לפגם בהכרעה על פרטום הרזרבות הטמיות של הבנקים על ידי קשירת הדבר בפרטום ספר הנשומים. אותה מטרה של הכרעה האוירה הצבורית מביב ענין מן ההכנסה על ידי פרטום ספר הנשומים, ינה חלה על הבנקים אשר הצבור יודע כי על הכנסותיהם אפשר לעמוד מבלי להחייב בספר הנשומים זקא.

הועדה אריכה עוד לקבוע עמדתה לגבי פרטום סוגים שונים של עצמאייטוסכירים.

י. ט. יר: הצבעתי בעניין זה תהיה תלויה בהחלטה שתקבל בעניין הבנקים.

י. בדר: הייתי מעניין מאד לשמוע את חוות דעתו האישית של נגיד הבנק, אך אינני מעוניין בדעה שהוא יביא לאחר החיטאות עם הבנקים. אני משוכנע כי בשלב זה תעורר החיטה שלאי-פרטום הרבה יותר חשדות ואי אמון מאשר פרטום, ולו גם לשנה אחת.

י. פורדר: בקשתי היא לדחות את ההצבעה ליום ד'.

ח. רוביין: אני מוכן להסכים להאצה לדחות את ההצבעה בתנאי שהיא תוקיים לפני צאת הכנסת לפגרא.

היו"ר י. גוריי: נקיים את ההצבעה ביום ד' או ביום ה'.

הישיבה ננעלה בשעה 13.40